

Svajonų
ROMANAI

Aistra

MAUREEN CHILD
Paskutinė avantiūra

2,89 Eur / 9,99 Lt 2015 lapkritis – gruodis

Knygute.lt

Mauren Child
(Moryn Čaild)

PASKUTINĒ AVANTIŪRA

Romanas

Maureen Child, The Fiancee Caper, 2014

© Maureen Child, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2015

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-980-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

- Tai tėtukas prikišo nagus prie smaragdų vagystės iš Van Kortų praėjusią savaitę, ar ne?
- per stalą žvelgdamas į brolių Paulą tyliai paklausė Džanis Koretis.

Tas gūžtelėjo pečiais, gurkštelėjo viskio ir vyptelėjo.

- Juk pažįsti tėvą.

Džanis nusišypsojo ir pirštais persibraukė plaukus. *Jis tyčia kalba užuolankom*, - pamane sau, nors nieko kito ir nesitikėjo. Žinoma, Paulas užstos tėvą.

Džanis nusisuko nuo brolio ir pažvelgė į apšviestą išpuoselėtą „Vinli Holo“ veją. Prabangų viešbutį pietinėje Anglijos pakrantėje, Hampšyro širdyje, Korečiai visada mėgo - ne tik dėl elegancijos, bet ir dėl patogios vietos - netoliese buvo privatus Blekorno aerodromas.

Korečiai niekada nesikreipdavo į oro bendroves.

Šiandien Džanis nuveš brolių į Blekorną, iš kur jo laukė trumpas skrydis į namus Paryžiuje, bet prieš tai juodu sustojo išgerti. Paulas viešėjo Londone tik tris dienas, tačiau Džaniui

tai prilygo trejiems metams. Jis nemėgo svečių, net jei tai šeimos nariai, o Paulas perpildydavo kantrybės taureę greičiau nei kas kitas.

Juodu sijonu ir tvarkingais baltais marškiniais vilkinti padavėja perėjo prabangų barą, kuriame kitados buvo įsikūrusi „Vinli Holo“ biblioteka. Jai prisiartinus Džanis perėjo iš anglų kalbos į italų ir priminė broliui:

- Ar judu su tėčiu dar nepamiršote, kad vos prieš metus derėjaisi su Interpolu dėl neliečiamybės už ankstesnes vagystes?

Krūptelėjęs Paulas gurkštelėjo viskio, tada išbėrė itališkai:

- Nesuprantu, nei kaip tau pavyko, nei, tiesą sakant, kam varginaisi bendrauti su tais policininkais? - sviedė ir pastatęs sunkų krištolinį stiklą ant poliruoto ažuolo stalo pirštu apvedė kraštą. Tada įsmeigė akis į brolių. - Mes imuniteto neprašėme.

Tiesa. Neprašė, bet Džanis vis tiek pasirūpino jų saugumu. Deja, šeima ne tik nepadėjo, bet ir šurpo vien nuo minties, kad gali tekti atsisakyti „šeimos verslo“.

Korečiai vogė brangenybes šimtus metų. Įgūdžius perduodavo iš kartos į kartą. Amato paslapčių ir gud-rybių mokėsi nuo vaikystės,

todėl visi užaugdavo mikliarankiai, apsukrūs, sugebėdavo įeiti ir išeiti pro užrakintas duris nepalikdami pėdsakų.

Bet kurio žemyno policija būtų atidavusi viską už menkiausią įrodymą prieš Korečius, tačiau kol kas niekas netrikdė šeimos ramybės. Jiems tiesiog *sekėsi*. Deja, Džanis buvo įsitikinęs, kad sėkmė galiausiai nusisuks.

Tik pamėgink paaiškinti tai Korečiui.

- Tu visiškai rimtai, ar ne? - paklausė Paulas.

- Apie ką? - irzliai burbtelėjo Džanis.

Brolis prunkštelėjo.

- Apie sąžiningo gyvenimo pradžią, apie ką gi daugiau.

Susierzinimas pamažu peraugo į pyktį.

- Iš tavo kalbos atrodo, kad ruošiuosi tapti...

- Džanis stabtelėjo ieškodamas tinkamiausio žodžio. - Skautu.

- O argi ne taip? - nusijuokė Paulas.

Jie dėl to ginčijosi jau metus, bet brolis ir tėvas vis tiek nesuprato Džanio sprendimo. *Kita vertus*, - pagalvojo sau Džanis, - *nieko keisto*. Užkietėję vagys retai tapdavo įstatymus gerbiančiais piliečiais, tačiau daugiau nei prieš metus Džanis patyrė nušvitimą.

Laimė, bent sesuo Teresa jį suprato, nes

prieš metus ir pati atsisakė šeimos tradicijų, tačiau visiems kitiems jo pasirinkimas nesuprantamas. Gyvenimo pokyčiai stebino ne tik šeimą, bet kartais ir jį patį.

- Turi *darbą*, Džani, - sušnabždėjo Paulas ir dramatiškai suvirpėjo visu kūnu, lyg jį mirtinai gąsdintų vien mintis apie įprastas pareigas. - Korečiai *neina* į darbą. Mes tik *dirbame*. Tai skirtingi dalykai.

Kitame kambario gale įrengtame akmeniame židinyje deganti ugnis mėtė virpančius šešėlius ant ažuolu apmuštų sienų. Už suveriamų langų nesiliaujančiame Anglijos vėjyje šiureno medžių lapai. Kitą vakarą Džanis mėgautųsi tokia malonia vieta, tačiau tik ne su kietakakčiu broliu pašonėje.

- Dėl to skirtumo mano šeima gali atsidurti kalėjime.

- Bet dar neatsidūrė, - kreivai vypsodamas priminė Paulas.

Ne, neatsidūrė, bet Dominikas Koretis, Džanio tėvas, seno, o su amžiumi net ir patys geriausi praranda įgūdžius. Nesvarbu, kad Nikas niekada su tuo nesutiktų. Dėl to Džanis pasirūpino jo saugumu - tėtušis kalėjime neišgyventų.

Žinoma, tai ne vienintelė priežastis, kodėl jis, tėvo žodžiais tariant, išdavė savo šaknis. Visame pasaulyje žinomas vagis turėjo nemažai privilegijų, tačiau amatas nebuvo be trūkumų – visą gyvenimą turėjai dirščioti per petį.

Džanis to nenorėjo.

Be to, jei tėvas su broliu susimaus dar kartą, jo paties ateitis taip pat pakibs ant plauko. Nors sudarė sandorį su Interpolo agentais, jei kas nors įrodytų, kad Korečiai vis dar pelnosi iš Europos brangakmenių, susitarimas nebegaliojotų, o naujieji „draugai“ rastų, kaip įkišti jį už grotų kartu su visa šeima.

– Tu per daug jaudiniesi, Džani, – tarstelėjo Paulas. – Mes juk Korečiai.

– Žinau, kas mes tokie, Paulai.

– Ar tikrai? – pakreipęs galvą brolis ilgokai stebėjo Džanį, galiausiai tarė: – Manau, kad užmiršai, o kai prisiminsi, bemat paliksi naująjį gyvenimą praeityje.

Džanis susivertė gėrimą ir pažvelgė broliui į akis.

– Puikiai žinau, kas esu. Kas *mes* esame. Mainais į imunitetą daviau savo žodį, Paulai.

Šis vėl prunkštelėjo.

– Policijai.

Tarsi tai būtų nesvarbu.

- Savo žodį, - suurzgė Džanis. - Bet sandoris su Interpolu galioja tik dėl senų nusikaltimų. Jei judu su tėvu įkliūsit dabar...

- Ir vėl jaudiniesi, - Paulas purtė galvą. - Mūsų nesučiups. Niekada nesučiumpa. Be to, juk pažįsti tėvą. Nesiliaus vogęs, kol gyvas.

- Žinau.

Džaniui magėjo užsisakyti dar stiklą viskio, bet Paului išskridus į Paryžių pats turės parvažiuoti namo į Meiferą. Nesinorėtų, kad faras sustabdytų už vairavimą išgėrus.

Tikriausiai jo veidas išdavė mintis, nes brolis vėl nusijuokė.

- Tėvas toks jau yra, Džani. Be to, ledi Van Kort beveik maldavo, kad kas nors pasiimtų tuos akmenėlius.

Darbas buvo toks lengvas, kad tėvas neatsispyrė pagundai.

- Kai sutiksi tėvą, pasakyk, kad kurį laiką pasėdėtų tyliai - bent kol istorija atsibos žurnalistams. Tiesą sakant, jei reikės, užrakink spintoje.

Brolis vėl nusijuokė, susipylė viskį į gerklę, pastatė taurę ir atsistojo.

- Į paskutinius žodžius nė neatsakysiu, nes

abu žinome, kaip lengva sulaikyti tėvą prieš jo paties valią.

- Tiesa, - burbtelėjo Džanis ir nusekė paskui brolių iki durų, o tada iki žvyruotos aikštelės, kur stovėjo jo automobilis. Aerodromas buvo visai netoli, taigi netrukus broliai stovėjo ant lėktuvų tako plakami ledinio angliško vėjo.

- Saugokis tame garbingų teisuolių pasaulyje, broliau, - tarė Paulas.

- Tu taip pat. - Džanis tvirtai spaudė brolių glėbyje. - Ir saugok tėtį.

- Būtinai, - pažadėjo Paulas ir pasiėmęs krepšį pasuko prie privataus lėktuvo.

Džanis nelaukė, kol lėktuvas pakils. Nedelsdamas grįžo į automobilį ir išriedėjo į naująjį savo gyvenimą.

- Ką gi, - sumurmėjo Merė O'Hara tylioje prietemoje. - Regis, vagys gerai gyvena.

Ji galėjo pasakyti, nes šniukštinėjo po vieno garsiausių brangenybių vagių irštą. Skrandis susisuko į kietą mazgą, darėsi sunku kvėpuoti. Ji visą gyvenimą paisė taisyklių, klausė įstatymų, bet šiandien viską pamiršo dėl teisingumo. Deja, dėl to nesijautė ramesnė, tačiau dabar jau buvo čia, tad reikėjo greitai, bet nuodugniai apžiūrėti butą.

Sekusi Džanį Koretį kelias savaites, stebėjusi jo įpročius, buvo beveik tikra, kad šio vyro nebus dar kelias valandas, tačiau rizikuoti neverta.

Merė nejungė šviesų, nors tikimybė, kad kaimynai pamatys ją slankiojančią bute, menka. Prabangusis Džanio Korečio butas su įspūdingu vaizdu į Londoną, atsiveriančiu pro stiklinę sieną, buvo viršutiniame, dešimtame, aukšte. Tiesą sakant, pro langus patenkančios mėnesienos šviesos jai pakako.

- Gražu, bet panašiau į modernų muziejų nei į namus. - Merė žengė spindinčiomis balto marmuro grindimis.

Viskas balta. Tarsi vaikšiotum zefyrais, tik čia per daug aštrių kampų, kad būtų minkšta ir patogų. Purtydama galvą Merė išsėlino iš sterilios svetainės ir nutykinio ilgu koridoriumi. Marmuras driekėsi per visą butą, tad jos kulniukai tyliai kaukšėjo. Ji krūpčiojo nuo menkiausio garselio baimindamasi, kad tai sirena, pranešanti apie įsilaužimą.

Tiesą sakant, raudono šilko marškinėliai, dangų remiantys aukštakulniai ir juodas trumpas sijonas - ne pati geriausia apranga įsilaužėlei, tačiau reikėjo prasmukti pro durininką, tad ji išsidabino kaip viena iš Korečio meilužių.

Tai žema, tačiau taip Merė prasibrovė pro pirmą gynybos liniją.

Virtuvė tokia pat asketiška ir atgrasi kaip visas butas. Lyg niekada nenaudojama – restoranui tinkama viryklė ir milžiniškas šaldytuvas atrodo nepalieti. Tiesiai už virtuvės įrengtas valgomasis su stikliniu stalu (*staigmena!*) ir šešiomis perregimomis kėdėmis, todėl atrodo, kad kambaryje nieko nėra, nors iš tiesų baldai užėmė daug vietos.

Merė purtė galvą negalėdama patikėti, kad daugiausia pinigų turi ne tie, kurie jų nusipelnė. Ji žengė toliau pro du svečių kambarius tiesiai į pagrindinį miegamąjį. Kuo arčiau, tuo žemiau smuko širdis. Merė niekam tikusi įsilaužėlė – kitaip nei vyras, kuriam priklausė šie balti stiklo ir metalo rūmai.

– Dieve, negi ir čia tas pats?

Balsas nejaukiai nuaidėjo tuščiam bute.

Nepatenkinta, kad mintys klaidžioja ne ten, kur reikia, Merė liepė sau susitelkti į ekspedicijos tikslą. Ji turėjo rasti ką nors, ką galėtų panaudoti prieš Džanį Koretį. *Žinoma. Vieni niekai.* Policija metų metus ieškojo ir nerado jokių įrodymų prieš šią šeimą, tačiau, reikia nepamiršti, ji turėjo labai įdomų dalyką, kuris

tikrai patrauktų Džanio dėmesį, – sėkmę. Jai tiesiog sekėsi ir dažniausiai to pakakdavo.

Tik dabar reikėjo šiek tiek... *daugiau*. Daugelis jos planą palaikytų beprotybe, todėl reikės daug daugiau sėkmės nei įprastai.

– Tai ne beprotiška, – ramino save.

Kad ir kaip nejauku, verčiau klausysis savo balso aidu nei veriančios tylos baltuose *ultramoderniuose* rūmuose.

Pagrindiniame miegamajame taip pat įrengta stiklinė siena, už kurios atsivėrė terasa ir įspūdingas vaizdas į naktinį Londoną. Žinoma, kambarys baltutėlis.

Prie sienos stovėjo milžiniška lova. Priešais virš plataus židinio kabėjo didelis plokščiaekranis televizorius. Merė pastebėjo įmontuotas komodas, drabužinę ir šalimais įrengtą vonios kambarį, kuriame driekėsi mylios baltų plytelių, stovėjo baltą kanoją primenantį vonia ir krioklio pavidalo dušas.

Nors balta jai nepatiko ir pati niekada nepasirinktų tokio stiliaus, Merė pripažino, kad čia kvėpėjo prabanga.

– Atėjai čia ne dėl interjero, Mere, – griežtai priminė sau.

Viską peržvelgė drabužinėje. Nenorėjo, kad

Koretis suprastų ją čia buvus. Ji patikrino palatų, švarkų ir kelnių kišenes. Bent drabužius jis rinkosi nepriekaištingus. Pervertė stalčius stengdamasi nepastebėti, kad vagis mėgsta juodo šilko trumpikes. *Tikrai ne jos reikalas.*

Nieko neaptikusi atsiklaupė dirstelėti po lova. Juk visi ką nors slepia po lova, ar ne? Pastebėjusi plokščią, ilgą dėžutę išsišiepė.

– Paslaptis, Koreti? – sušnabždėjo guldamasi ant grindų ir tiesdama ranką. Nagais brūkštelėjo per medinės dėžutės šoną, bet nepasiekė. Susiraukusi pasislinko gilyn po lova.

Staiga sustingo. Koks ten garsas? Merė su laikė kvapą. Palaukė sekundę. Dvi. Tada tarė sau, kad tai tik iš proto varanti įtampa. Viskas gerai. Ji čia viena ir tuoj pamatys, ką slepia Džanis Koretis. *Dar truputį ir... štai!* Merė prisitraukė dėžutę ir sušnabždėjo:

– Ir ką gi aš čia radau?

– Įdomu, – sududeno žemas balsas už nugaros. – Ką aš radau?

Merė spėjo tik cyptelėti, kai stiprios rankos čiupo ją už kojų ir nutempė nuo lovos.

Vos įžengęs pro duris Džanis suprato, kad jis namie ne vienas....